

H27χρονη Ουαχίντε Ρασουλί, «το σύμβιο του αγώνα» των αφγανών προσφύγων στα Προπύλαια, διανύει σήμερα την 39η μέρα απεργίας πείνας. Η μοναδική γυναίκα ανάμεσά τους που αρνείται τροφή, επιβιώνει με νερό, τοάι και ζάχαρη, ξαπλωμένη μέσα στη σκηνή της – δίπλα στην πολύβουη Πανεπιστημίου και δέκα μάλις βήματα από το σταθμό του μετρό. Εξαντλημένη και παρά τα συχνά λιποθυμικά επεισόδια, εξαιρούμενη κρατά το στόμα της κλειστό, ραμμένο στις άκρες των χειλών

για να μπορεί ωστόσο να μιλάει, σωστότερα να ψιθυρίζει, έστω και με δυσκολία. «Η ελπίδα με κρατά ζωντανή και αποφασισμένη. Θα συνεχίσω μέχρινα ακουστεί η φωνή μου» λέει στον Ρεζά (μέλος της επιπροπής των αφγανών προσφύγων στα Προπύλαια που μου μεταφέρει) και αγγίζει τρυφερά την τρίχρονη κόρη της. Η μικρή Ταμπατόμ είναι κολλημένη πάνω της. Κουρνιάζει στα πόδια της και της χαϊδεύει συνέχεια το στόμα. Στην άλλη άκρη της μικρής σικηνής η Θρυνη Ταγάρι και την 10χρονη Αρχαβάν κιοπούν με βλέμμα γεμάτο λαχτάρια έξω, μπροστά στο Πανεπιστήμιο, μια ακόμα μορφωμοσία φοιτητών που μόλις έχει ολοκληρωθεί. Θέλουν να μάθουν να διαβάζουν και να γράφουν, να πάνε σχολείο. «Γι' αυτό έφυγα από το Αφγανιστάν» λέει η Ουαχίντε. «Για να μπορέσουν τα παιδιά μουνα πάνε σχολείο, να μορφωθούν και να έχουν ένα καλύτερο μέλλον». Η Ουαχίντε και οι κόρες της ήρθαν στην

Πλακτρολογίστε

.....①.....
<http://afghanrefugee.esgr.blogspot.com/>
 Ήσαΐ των 90 αφγανών προσφύγων που από την 22 Νοεμβρίου βρίσκονται στα Προπύλαια ζητώντας πολιτικό ασύλο.

.....②.....
<http://www.gopetition.com/petition/41063/sign.html>
 Συλλογή υπογραφών για χορήγηση πολιτικού ασύλου.

Δείτε

.....①.....
 «Asylum for the Afghan Political Refugees» στο <http://www.youtube.com>
 Σπηλιόπωπα και φωτογραφίες από την καθημερινότητα των προσφύγων στα Προπύλαια.

Ελλάδα ενάμιση χρόνο πριν, αφού διέσχισαν με τα πόδια το Ιράν και την Τουρκία, σ' ένα ταξίδι γεμάτο κινδύνους, ιρύν και πείνα. «Εξεινήσαμε από την Καμπούλ μαζί με τον άντρα μου και 4 αικόνα οικογένειες. Περπατούσαμε όλοι μαζί επί έναν ολόκληρο μήνα. Τα βράδια κοιμόμασταν στα βουνά, νηστικοί και φοβισμένοι. Εκανα κουράγιο, ικραύσα το μωρό στην αγαλιά χιλιόμετρα αλόκληρα και έλεγα στα μεγάλα μου κορίτσια ιστορίες για ένα καλύτερο αύριο που μας περιμένει στο τέλος της διαδρομής». Οχτώ χιλιάδες δολάρια πλήρωσε η μαμά της Ουαχίντε («πούλησε όλα μας

τα υπάρχοντα») στους ανθρώπους που θα οδηγούσαν την κόρη της και την οικογένειά της σε μια ελεύθερη και ασφαλή χώρα. Κάπου χωρίς σφαγές, λεπλασίες και επιθέσεις από Ταλιμπάν, όπου οι γυναίκες δεν είναι έρματα στα χέρια των συζύγων τους και των οικογενειών τους, όπου τα παιδιά πηγαίνουν σχολείο και μαθαίνουν γράμματα, όπου δεν απαγορεύεται η μουσική και όπου οι κάτοικοι δεν αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και τις περιουσίες τους απλώς και μόνο για να επιζήσουν.

«Η ζωή στο Αφγανιστάν ήταν τόσο άσχημη...» Στα 16 μου με παντρέψανε με το ζόρι, ο άνδρας μου είχε μπλέξει με ναρκωτικά και η οικογένειά του δεν άφηνε τα παιδιά μας να πάνε στο σχολείο. Μου δίνανε ξύλο επειδή τους μάθαινα γράμματα και δεν με άφηναν να δουλέψω. Διαφωνούσα με όλα αυτά, ήμουν πάντα δυναμική και τώρα έπρεπε με κάθε τρόπο να σώσω τα παιδιά μου. Δεν είχα άλλη επιλογή από το να φύγω. Μας ακολούθησε και ο άντρας μου, με την ελπίδα να αλλάξουν τα πράγματα».

Οι «οδηγοί» τους τους άφησαν νύχτα στο ποτάμι, στον Εβρο. Λίγες ώρες αργότερα, η Ουαχίντε, ο άντρας της και οι κόρες τους («παγωμένοι από το κρύο και τρομοκρατημένοι μπροστά στο άγνωστο») έπεσαν πάνω σε περιπολία αστυνομικών που τους οδήγησαν σε κρατητήριο στην Αλεξανδρούπολη.

«Πέρασαν 2 ημέρες χωρίς να έρουμε τι θα μας συμβεί. Την τρίτη μέρα μας άφησαν. Ήθαμε στην Αθήνα με όσα ελάχιστα χρήματα είχαν απομείνει πάνω μας». Περιπλανήθηκαν στους δρόμους, μέχρι που βρήκαν κάποιους συμπατριώτες τους και εξασφάλισαν ένα δωμάτιο, «στριμωγμένοι μαζί με άλλους», κάπου στην Αχαρνών. Ο άντρας της δυσκολεύοταν να βρει ιδουλεία. Η Ουαχίντε λέει πως τον πίεζε η οικογένειά του να επιστρέψει στο Αφγανιστάν. «Αφήστε τους και γύρισε πίσω να σε παντρέψουμε με μια καλή κοπέλα» του έλεγαν, προσθέτει. «Ένα βράδυ μας απειλήσε με μαχαίρι». Λίγες μέρες μετά το βίαιο έσπασμά του τον συνέλαβε η αστυνομία και σήμερα βρίσκεται πίσω στο Αφγανιστάν.

Η Ουαχίντε και οι τρεις κόρες της είναι μόνες τους 9 μίνες τώρα και από τις 22 Νοεμβρίου ζουν μέσα σε σκηνή στα Προπύλαια. Μοιράζονται τη μία και μοναδική τουαλέτα με τους περίπου 90 συμπατριώτες τους (ανά-

μεσά τους πολλές γυναίκες, παιδιά, ένα βρέφος 2 μηνών και 8 αικόνα απεργοί πείνας που έχουν ως μοναδικό τους αίτημα την παροχή του ασύλου), βιουλάζουν στα νερά όταν βρέχει, κρυώνουν όταν η θερμοκρασία πέφτει πολύ και τα βράδια ξαρυπυούν με το φόβο των επιθέσεων από ακροδεξιές ομάδες.

«Την πρώτη φορά που μας επιτέθηκαν ήταν σα να ζούσαμε πάλι τον εφιάλτη των βουνών, μόνοι και τρομαγμένοι στο έλεος του θεού» λέει, όμως αμέσως συμπληρώνει πως η ελπίδα είναι μεγαλύτερη από κάθε φόβο, όσο μεγάλος κι αν είναι αυτός. «Εδωσα μια υπόσχεση στον εαυτό μου και στα παιδιά μου κι θα παλέψω με όση δύναμη μου απομένει μέχρι να τα καταφέρω. Θέλωνα μείναμε στην Ελλάδα· οι Ελλήνες είναι καλοί μάνθρωποι και μας βοηθάνε πολύ. Θέλουμε δύσιλο να νιώσουμε ασφαλεία. Παλεύω για να φτιάξω το μέλλον των παιδιών μου» λέει και στη μητέρα της από το τηλέφωνο. Εκείνη αγωνιά και προσεύχεται. Και η Ουαχίντε ελπίζει. Πως θα ξημερώσει η μέρα που η Πολιτεία θα ανταποκριθεί στο αίτημά μας και εμείς θα μπορούμε να ζούμε χωρίς φόβο και ανασφάλεια. Πως θα έχουμε, επιτέλους, μέλλον». ■

Ασύλο, ποιο άσυλο;

Η Ελλάδα [σύμφωνα με τα στοιχεία της Ευρωπαϊκής Στατιστικής Υπηρεσίας (Eurostat) για το 2009] είναι όγδοη στη λίστα των χωρών της Ε.Ε. των «27» δύο αφορά την κατάθεση αιτήσεων χορήγησης ασύλου. Πρώτη στη λίστα είναι η Γαλλία (με 47.600 αιτήσεις), ακολουθούν η Γερμανία (με 31.800 αιτήσεις), η Βρετανία (με 30.300 αιτήσεις), η Σουηδία (με 24.200 αιτήσεις), το Βέλγιο (με 21.600 αιτήσεις), η Ιταλία (με 17.500 αιτήσεις) και η Ολλανδία (με 16.100 αιτήσεις). Ωστόσο, η χώρα μας κατέχει εξαιρετικά χαμηλά ποσοστά αναγνώρισης πολιτικών προσφύγων σε σχέση με τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες. Σύμφωνα με την Υπατηριακή Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR), από τις 15.928 αιτήσεις ασύλου που υποβλήθηκαν το 2009 έγινε αποδεκτό μόλις το 0,04%, ενώ ιδιότητα του πρόσφυγα αναγνωρίσθηκε μόνο στο 0,06% των περιπτώσεων, σε αντίθεση με το υψηλό ποσοστό του 31% σε Γαλλία, Βρετανία, Γερμανία και Σουηδία. Αυτή τη στιγμή εκκρεμούν συνολικά 46.000 αιτήσεις, κυρίως από μετανάστες που προέρχονται από το Αφγανιστάν, τη Σομαλία και το Ιράκ.